

[Mogens Elvensø]

merudgift på ca. 60.000 kr. Og hvad gør forliget? Forliget gør, at boligejerne kun får kompensation indtil 1. januar 1991, men de mennesker, der skal betale petroleumsafgifter fremover, vil få den merudgift for livstid, eller så længe denne ordning varer.

Jeg synes, at det er en parodi, at Folketinget indkaldes til sådan et møde her, før der har været de samråd i udvalgene med ministrene, som er planlagt i denne uge.

Hvad gør børnepædagoger? De skubber børnene foran sig, når de vil have nogle af deres ideer realiseret. Skolelærerne fører eleverne frem, når de vil have nogle af deres ideer frem. Forligspartierne fører i dag de gamle mennesker frem for at få deres ordning gennemført – og petroleumsloven har intet med de gamle mennesker at gøre. Det kunne man også læse i en leder i Politiken i lørdags. Derfor vil jeg opfordre til, at man ikke gennemfører denne ordning.

Dette er også et resultat af den mislykkede energi- og miljølovgivning, vi har i dette land, og det er den, der skal på plads, det er slet ikke noget med, at man skal til at straffe de mennesker, der bor i petroleumsopvarmede lejligheder.

Glistrup (FP):

Uafsladelig fra og med den 5. oktober 1982 har regeringen gasset den danske befolkning med, at nu skal vi virkelig have almindeligt virkende skattelettelser, og så har den danske befolkning trællet disse 7 år for Rachel, hvor man hele tiden har oplevet skatteforhøjelser, skatteforhøjelser, skatteforhøjelser, skatteforhøjelser og atter skatteforhøjelser.

Og så må man måske sige, at det sidste år har der ikke været så stor skatteforhøjelse, men det er jo bare, fordi man laver underskud fra finansministerens side, og når man så har en snes mia. kr. i underskud, kan man sige: Det er ikke nogen skatteforhøjelse i første omgang, det er først noget, der gælder senere. Men det har altså været en skatteforhøjelsesregering.

Så omsider efter disse 7 trælse år har den danske befolkning i sommeren 1990 oplevet en hvedebrødssommer med Lea. Dér har vi så omsider fået det, som man tilsigtede ved Fremskridtspartiets medvirken til finanslov 1988, nemlig en almindelig skattelettelse, som gjaldt mange befolkningslag. Og så er det, at man bliver aldeles forfærdet fra denne skatteforhøjel-

sestragtende skatteministers side og siger: Uha, så er det da misbrug, når befolkningen i al almindelighed kommer til at opleve noget i retning af skattelettelser.

Det kan skatteministeren ikke stå model til, han får ekstraindkaldt Folketinget til at sige: Vi vil ikke have nogen skattelettelser, vi vil tværtimod have et ordentlig knald på brillen til de stakkels mennesker, der i øjeblikket er i skattefrihedsparadiset, og nu skal de betale 2.192 kr. i ny afgift på bare 1.000 l fyringspetroleum. Det er det, som vi er indkaldt til.

Og så kommer hele den store vagtparade og skriver: Ja, for det er jo misbrug, og det er tab af statsmidler, når man ikke får nogle skatter ind, og derfor er det så helt forfærdeligt, og vi kan da absolut ikke tolerere, at pengene fosser ud af statskassen – sådan opfatter man det, når staten ikke kan skatteplyndre folk helt vildt – og så er det misbrug.

Og dér har man så fået en reklamekampagne, som, hvis alt, hvad Danmarks Radio, fjernsyn og aviser har bragt om disse ting, skulle have været betalt, ville være løbet op i ret mange penge. Aldrig har man set en så effektiv reklamekampagne som den, der er kørt i denne sommer for, at nu skulle folk skynde sig ud at købe fyringspetroleum, for i næste uge ville Folketinget gribe ind og forbyde det øjeblikkeligt. Alle de enormt mange udsendelsesminutter og -timer, der er brugt i radio og fjernsyn, og alt det, der er skrevet i medierne, har simpelt hen været skrupforkert og aldeles fordrejet og uden nogen som helst forbindelse med sandheden.

Men vi andre kan jo kun få optaget den historiske sandhed om dette interessante kapitel af nutidens medie- og skattehistorie i Folketingstidende, og derfor vil jeg ved nærværende indlæg, der formentlig fortsætter som en føljeton ved anden og tredje behandling, gennemgå, hvad der har været den sandfærdige udvikling bag den skatteforhøjelsesmani, som skatteministerens forslag er udtryk for.

All right, nu kan man selvfølgelig sige, at man ikke skal være særlig vred på skatteministeren, for en skatteminister har jo den bundne opgave, at han skal skaffe de penge, som hans finansminister kaster ud til meningsløse offentlige udgifter ved sin forkærlighed for dyre forlig med Socialdemokraterne; så kan man måske sige, at det er finansministerens skyld.